

ת"ד 11717/11/15 - מדינת ישראל נגד איימן בטש

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 11717-11-15 מדינת ישראל נ' בטש

18 אוקטובר 2017

מספר פל"א 479056/2015

לפני כבוד השופט נאיל מהנא
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם איימן בטש

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד עדי שרמן

ב"כ הנאשם: עו"ד אנוואר באשיר

הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום ביחס לתאונה ומרשיעו בעבירה של נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח.

האשמה ומהלך הדיון

1. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 03.11.15 סמוך לשעה 07:45, נהג הנאשם ברכב ברחוב עמיחי פייגלין בירושלים, מכיוון כללי עוזי נרקיס לכיוון הצומת עם שירותי כבאות בירושלים.

עמוד 1

בהגיעו לצומת נהג הנאשם ברשלנות בכך שפנה פניית פרסה שמאלה, מהנתיב השמאלי לנתיב הימני של הכביש הנגדי, והתנגש בקטנוע משטרתי, נהוג בידי רס"מ מתן אליהו (להלן: "**המעורב**" או "**נהג הקטנוע**") אשר נסע בנתיב הנגדי ברחוב פייגלין לכיוון הצומת עם רחוב עוזי נרקיס.

רשלנותו של הנאשם התבטאה בכך שפנה פניית פרסה שמאלה מהנתיב השמאלי לנתיב הימני של הכביש הנגדי, חסם את דרכו של הקטנוע שנסע בנתיב הנגדי ובכך סיכן עוברי דרך התנגש בקטנוע והפיל את המעורב לכביש.

בכל המתואר לעיל גרם הנאשם לתאונת הדרכים בה נחבל בגופו המעורב וכלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

באותן הנסיבות נהג הנאשם ברכב הנ"ל מבלי שהייתה לו ו/או לאדם אחר פוליסת ביטוח בת תוקף המבטחת את השימוש ברכב.

2. **לנאשם יוחסו העבירות הבאות:**

התנהגות הגורמת נזק, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**");

נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א- 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה;

פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך (נסיבות מחמירות), עבירה על תקנה 44(א) לתקנות התעבורה;

נהיגה ברכב ללא ביטוח, עבירה על סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש], תש"ל - 1970.

3. בתשובתו לאישום **כפר** הנאשם **באחריותו** לתאונה וטען כי נהג האופנוע הגיע מאחור ולא הייתה לו שום שליטה על קרות התאונה ולא היה ביכולתו למנוע את התרחשותה.

4. מטעם המאשימה העיד **רס"ב לאון דכטר**, בוחן התנועה (להלן: "**הבוחן**") אשר העיד בפניי כי הגיע לזירת התאונה באותו היום בחן את הממצאים בשטח גבה הודעה מהנהג המעורב. הבוחן העיד כי לאחר שחקר את הנהג המעורב ועל פי הממצאים שמצא בזירה ערך סקיצה (ת/1), דוח בוחן (ת/2), לוח תצלומים (ת/3) ותרשים קנה מידה (ת/4); הבוחן העיד כי המליץ להעמיד לדין את הנאשם מאחר והנאשם ביצע פניית פרסה שמאלה, ובסיומה הוא לא נצמד לצד שמאל של הכביש אלא ביצע את הפרסה בקשת רחבה ונכנס לנתיב הימני וחסם את נתיב הנסיעה של הקטנוע; **הנהג המעורב** העיד כי היה פקק במקום והוא נסע באמצע בין הנתיבים ופגע ברכב הנאשם בחלקו האחורי.

5. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו. בהתאם לגרסתו, הוא ביצע פניית פרסה לאחר שהרכבים בשני הנתיבים הנגדיים הן הימני והן השמאלי עצרו ואפשרו לו לעשות כן ולאחר שהשלים א הפניה והיה בנתיב השמאלי כדי להמשיך בנסיעה ישר, הגיע נהג הקטנוע מאחוריו ופגע בו בחלקו האחורי של הרכב.

דין והכרעה

6. **לאחר ששמעתי את העדויות עיינתי בדו"ח הבוחן, נותר בליבי ספק לגבי אחריותו של**

עמוד 2

הנאשם לקרות התאונה שכן לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי את מקום האימפקט. היינו, לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי התנהגות הנאשם גרמה לתאונה. ואסביר:

מקום הפגיעה

7. מקובל הוא כי על המאשימה הנושאת בנטל ההוכחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי האחריות לתאונה רובצת על הנאשם, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיצביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת, שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאיננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, על הראיות, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674-1681).
8. במקרה דנן, אין מחלוקת כי בוחן התנועה הגיע לזירת התאונה כשעה לאחר התרחשותה ולאחר שרכב הנאשם הוזז ממקומו.
9. הבוחן העיד ברוב הגינותו כי "**אין מקום מדוייק של האימפקט**" (עמ' 8, ש' 23). הבוחן העיד כי הוא הגיע למסקנה שהמעורב נסע בנתיב הימני ושם נקודת האימפקט וזאת בהתבסס על פיזור השברים שמצא בנתיב הימני "**אפשר לראות שההתנגשות בתוך הנתיב הימני פיזור של השברים במקום בו נפל האופנוע מסביר על כך שהאופנוע נסע בנתיב ימני שהיה ריק לפני הצומת**" (עמ' 7, ש' 17-18).
10. אולם, הנהג המעורב העיד בעצמו בבית המשפט כי נסע בנתיב האמצעי ולא בנתיב הימני כפי שהניח הבוחן: "הייתי בנתיב אמצעי, יש 2 נתיבים לכל כיוון, אני באמצע בין הנתיבים, הרכב עשה פרסה ובלם לא היה לי לאן לברוח" (עמ' 9, ש' 2-3), ובהמשך: "**נסעתי בין הרכבים לא במהירות גבוהה, מהירות סבירה. אני עובר בין הרכבים..**" (עמ' 9, ש' 27-28). לאמור, המעורב חזר והדגיש במהלך חקירתו כי נסע במרכז הכביש בין הנתיבים ואף אישר כי לפני כן עבר בין הנתיבים בין הרכבים אולם התאונה התרחשה בהיותו נוסע במרכז הכביש "**הייתי באמצע. יצאתי בין הנתיבים נכון, אבל, במקרה הזה הייתי באמצע**" (עמ' 10, ש' 8).
11. המעורב הסביר כי הוא לא יכול היה להתחמק מפגיעה ברכב הנאשם מאחר ושדה הראיה שלו היה חסום וכי כאשר הבחין בנאשם לא יכול לסטות מאחר והיה פקק במקום ורכבים היו משני צדדיו.
12. עדותו זו של המעורב יש בה בכדי לקעקע את מסקנת הבוחן והיא מתיישבת דווקא עם גרסת הנאשם.
13. אציין כי הבוחן התבסס במסקנותיו כי האחריות לתאונה רובצת על הנאשם זאת מתוך הנחה כי המעורב נסע בנתיב הימני וכי הנאשם ביצע פניית פרסה שלא כדין לתוך נתיב הנסיעה הימני ולא נצמד לנתיב השמאלי. כמו כן, הבוחן העיד כי הוא פוסל את האפשרות כי היה פקק בנתיב הימני. אולם הנהג המעורב שהיה במקום בשעת התאונה העיד כי היה פקק "**כל הכביש זה פקק אחד גדול. עוד לפני הרמזור. מהכיוון שאני הגעתי. יש עומס תנועה. זה שעה של עומס תנועה**" (עמ' 9, ש' 17-18).

14. בנסיבות אלה, הגעתי למסקנה כי שיקולי המאשימה בקביעה כי יש להעמיד את הנאשם לדין בגין אחריותו לתאונה התבססה על הנחות שגויות.

15. הנאשם העיד בפניי עדות מהימנה וביקש להיצמד לאמת ולא מצאתי כל דופי בעדותו או כל סיבה שלא ליתן אמון בדבריו. לטענת הנאשם, אמנם הוא ביצע פניית פרסה אולם, הוא עשה כן לאחר שוויידיא כי הנהגים הן בנתיב הימני והן בנתיב השמאלי מאפשרים לו לעשות כן. בהתאם לטענתו, התאונה התרחשה לאחר סיום ביצוע פניית הפרסה. מעיון בדו"ח הבוחן ותמונות הנזק עולה כי אכן מדובר בנזק שארע בחלקו האחורי של רכב הנאשם ויש בכך בכדי לתמוך בטענת הנאשם כי הקטנוע פגע בו לאחר השלמת פניית הפרסה.

16. בנסיבות אלה, אני קובע כי יש בגרסת הנאשם כדי לעורר ספק לגבי אחריותו לתאונה. מקובלת עלי גרסת הנאשם כי הספיק להשלים את פניית הפרסה עוד לפני שהנהג המעורב פגע בו. אני סבור כי נהג הקטנוע אשר שדה הראיה שלו מוגבל, ואשר זיגזג בין הנתיבים ונסע בנתיב האמצעי הופתע מהימצאות הנאשם בנתיב הנסיעה שלפניו ופגע בו כפי שפגע.

17. תמיכה לכך ניתן למצוא גם בנזקים שנגרמו לרכבו של הנאשם אשר מתיישבים עם גרסתו של הנאשם ויש בהם בכדי לעורר ספק לגבי אחריותו.

לסיכום

18. בנסיבות אלה, אני מעדיף את גרסת הנאשם ומזכה אותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לגבי התאונה וזאת מחמת הספק, ומרשיעו בעבירה של נהיגה ללא ביטוח.

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ח, 18/10/2017 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט

גזר דין

לאחר ניהול הוכחות הנאשם זוכה מאחריות לתאונה והורשע בעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח.

הנאשם הוציא רשיון נהיגה בשנת 1991 לחובתו 15 ה"ק אין ביניהן עבירה דומה.

עמוד 4

בנסיבות אלה, אני דן את הנאשם לתשלום קנס כספי בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, החל מיום 1.1.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ח, 18/10/2017 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט